

El govern digital

El Partit Popular no vol perdre l'oportunitat de cap de les maneres. Després de molts anys de fer d'oposició, acaba d'arribar al poder i seria incomprensible que no l'utilitzés per fer les coses a la seva manera. Al capdavant, els socialistes van fer-ho fins a l'últim moment. Ara, l'eclosió de les noves tecnologies en el camp de les telecomunicacions i la televisió els brinda una ocasió històrica per canviar l'*statu quo* en el món dels mitjans de comunicació.

El PSOE va dirigir el final del monopoli de Televisió Espanyola quan va autoritzar les televisions autonòmiques, un procés que a Catalunya i a Euskadi va ser força traumàtic. Després, va dissenyar l'aparició de les televisions privades i va donar les corresponents concessions. El govern Aznar s'ho ha trobat tot fet. La primera vegada en la història que pot incidir en el disseny del panorama comunicatiu és ara, gràcies a la nova televisió digital.

Però no li serà gens fàcil. L'única empresa amb cara i ulls que s'ha plantejat invertir i guanyar diners en la televisió digital és Prisa, el conglomerat empresarial de Jesús de Polanco, amo d'*El País* i amic declarat de Felipe González. Això no vol dir que Polanco sigui socialista, de cap de les maneres. Però la realitat és que l'imperi comunicatiu d'aquest empresari ha crescut i s'ha consolidat en època del govern socialista, que no solament no li va posar les coses difícils, sinó que li va donar ales.

Polanco diu que no s'ha d'exagerar i que el seu grup "a Europa és un pigmeu i a Espanya només és el nan més alt de tots". Falsa modèstia: en aquests moments Prisa és una multinacional dels mitjans de comunicació que arriba on mai no havia arribat fins ara un grup espanyol. A grans trets, a l'estat espanyol té els diaris *El País* i *Cinco Días*, a Anglaterra té el 18,4% del diari *The Independent*; a Portugal, el 16,75% de *Publico* i a Mèxic el 24% del principal diari del país, *La Prensa*. En el món de la ràdio, la Cadena Ser. I en el de la televisió, Canal Plus i, a partir d'aquesta setmana, Canal Satélite Digital.

Aquest empresari singular no oblidava els seus orígens, l'edició de llibres, activitat que continua fent a través de la

seva editorial de sempre, Santillana. Li va posar aquest nom per Santillana del Mar, el poble de la seva família, i a partir dels anys 70 la va fer créixer gràcies a l'edició de llibres de text amb les benediccions del Ministeri d'Educació. Però la llista d'empreses de Polanco encara és més llarga: distribuïdores de llibres, de material sanitari, agrícola, etc.

Jesús de Polanco no està sol en aquestes activitats. Té socis de primera fila com el Banc Bilbao Biscaia, els germans Botín, els germans March, Canal Plus France i, des de la setmana passada, l'Antena 3 d'Antonio Asensio. Gent que olora el poder i sobretot els diners. Gent que no vol que la controlin, però que tampoc vol enemistar-se amb el govern. Per això és tan difícil de comprendre el camí de confrontació total que han elegit José María Aznar i companyia per fer passar Polanco per l'adreçador, com si no hi hagués cap altra manera de posar-s'hi d'acord.

Al contrari, el govern del Partit Popular s'ha pres la nova televisió digital com l'oportunitat de fer taula rasa del passat i començar de zero. S'ha posat en evidència inventant —sense èxit, de moment— tots els inconvenients tècnics, jurídics i polítics que ha pogut per aturar Canal Satélite Digital, en contra de l'opinió de la comissió europea. Ha forçat el nou

president de Telefònica, Juan Villalonga, a promoure una altra televisió digital de pagament sense experiència (Telefònica) ni diners (Televisió Espanyola). I s'ha "retratrat" incorporant-hi diaris com *Las Provincias* o *El Mundo* a l'inconsistent projecte de Villalonga...

Es una guerra perduda que portarà molts disgustos, si no provoca autèntiques víctimes. Ha posat en una situació molt difícil el BBV, accionista de Canal Satélite i de Telefònica. I Pujol i Arzallus, que s'han vist obligats a justificar d'una manera o altra l'actitud d'Aznar, mentre les televisions catalana i basca negocien amb Polanco per pura lògica empresarial. A Canal 9, hi ha divisió d'opinions: els populars volen anar amb Telefònica i els socialistes amb Polanco. Aznar i els seus diuen que ho fan per garantir la lliure competència, però francament, i suposant que ens ho arribéssim a creure, no ho poden fer pitjor. ■

JORDI FORTUNY

"La batalla per la televisió digital que ha esclatat definitivament aquests dies és una guerra perduda que portarà molts disgustos, si no provoca autèntiques víctimes."